

[Nina Andersen.]

det spørgsmål rejst, om man kunne undlade ordene „af forældrene“, men da det kun bør være forældrene, som har en sådan ret til at rejse begæring, ville det være en vildledende lovtekst, om man undlod disse ord.

Udvalget ønsker imidlertid at give udtryk for, at adoptantens slægt bør høres i sådanne tilfælde, hvor der er tale om ophævelse af adoption på grund af dødsfald; det bør i hvert fald finde sted, når der er en nærmere forbindelse mellem barnet og denne slægt, ligesom barnet, hvis det er over 12 år, sædvanligvis bør høres i sagen.

Jeg har nu blot tilbage at nævne, at også § 17 har været genstand for mange drøftelser og forhandlinger mellem udvalget og justitsministeren. Der var jo megen tøven overfor denne bestemmelse om, at adoptivforholdet kan ophæves ved dom, såfremt barnet viser sig at lide af åndssvaghed eller sindssygdom i en bestemt udvidet grad. Drøftelserne i udvalget og de eksempler, der blev forelagt i forbindelse med den i paragraffens stk. 2 indeholdte tidsfrist for en sådan sags rejning, har imidlertid fået de tøvende til at affinde sig med paragraffens bibeholdelse.

Jeg skal så slutte med at anbefale, at man stemmer imod ændringsforslagene nr. 1 og 4 og stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 3.

Gideon: Som jeg nævnte ved lovforslagets første behandling, er der, siden vi i 1923 fik gennemført den første adoptionslov, sket en meget stærk udvidelse af adoptionsinstituttet, og der er i de siden da forløbne godt 30 år høstet en sum af erfaringer, som har gjort det påkrævet, at de herhenhørende problemer tages op til undersøgelse og prøvelse. Det er det, der nu er sket gennem en meget grundig udvalgsbehandling, og resultatet er blevet det, at det fra alle sider erkendes, at den nuværende adoptionslovgivning ikke slår til overfor det praktiske livs behov, og at der i høj grad tiltrænges omfattende ændringer i den. Også mit parti er af den opfattelse, at det princip, som indeholdes i det foreliggende lovforslag, bør gennemføres, og jeg kan endda føje til, at der for mig ikke er nogen tvivl om, at størsteparten af de

adoptioner, som der meddeles bevilling til, bør meddeles med de retsvirkninger, der indeholdes i kapitel 2. Det vil utvivlsomt gælde i alle de tilfælde, hvor der ikke i forvejen består nogen tilknytning mellem adoptivforældrene og barnet og dets slægt. Her er den gældende ordning ikke tilfredsstillende og kan i mange tilfælde gøre fortræd. I disse tilfælde vil det utvivlsomt være i alle parter interesse, at man bryder alle broer af til den naturlige slægt imod, at barnet til gengæld i videst muligt omfang bliver stillet ganske som ægtebarn, ikke alene i forhold til adoptivforældrene, men også i forhold til dets slægt. Derfor kan vi forsåvidt tiltræde det foreliggende lovforslag.

Efter vor formening går man imidlertid for vidt, når man vil gennemføre den i lovforslaget indeholdte ordning som den eneste ordning, og det er ikke stemmende med det praktiske livs behov. Der er nemlig for mig ingen tvivl om, at der vil være et ikke ubetydeligt antal tilfælde af adoption, hvor alle hensyn og ikke mindst hensynet til barnet selv taler for en ordning, der ligger på linie med den hidtil gældende lovgivnings regler, således at den familiemæssige og arveretlige tilknytning til den naturlige slægt opretholdes og adoptivforholdet ikke behøver at medføre tvangsarveret efter adoptanten. Det vil således være tilfældet, hvor det drejer sig om adoption af et barn, som adoptanten i forvejen har en vis slægts- og familiemæssig eller anden tilknytning til. Ser man på de foreliggende oplysninger, drejer det sig formentlig for tiden om ca. 40 pct. af adoptionerne, altså et ikke uvæsentligt antal af samtlige adoptioner, og vi ved, således som det også fremgår af kommissionsbetænkningen, hvori der gøres rede for det, at ved de adoptionsbevillinger, der nu gives, er det i langt de fleste tilfælde således, at adoptanten forbeholder sig fri testationsret. Det er muligt, at denne procentdel i fremtiden vil gå ned — ingen ved det iøvrigt — men selvom det skulle ske, er der dog ingen, der har bestridt, at der vedblivende vil være mangfoldige tilfælde, som den hidtil gældende ordning ville passe bedst for, og ingen vil sikkert bestride, at vi fremtidig vil kunne komme ud for beklagelige tilfælde, hvor en adoption, som man måtte ønske gennem-